

L'illa de Benidorm.

Benidorm és un monocultiu de gratacels. Ciment ancorat en l'arena i orejat per la brisa. Gegants de formigó els peus de la qual llepen les onades del Mediterrani.

No va ser casualitat que Benidorm es convertira en allò que és; al contrari hi havia una raó incontestable: era un dels llocs més bells i plàcids de la costa del llevant peninsular.

En contrast amb les caixes, a unes dues milles nàutiques del port, es troba una illa que dona testimoni d'un passat diferent.

Els habitants de l'illa de Benidorm són, sobretot, les gavines i les figueres de pala. Un paisatge inequívocament mediterrani en el qual la sargantana ibèrica es passeja per les roques calcinades.

En 1834, l'illa va ser el refugi per a diverses famílies de Benidorm i de la Vila Joiosa,

que fugien d'una epidèmia de còlera. Eixes famílies i alguns pirates passatgers han sigut els únics habitants de l'illa. Ara, es veuen turistes transeünts, que acudixen amb el vaixell com si buscaren un horitzó que en la ciutat ja és esquiu.

Eixa ciutat, Benidorm, exercia el dret d'explotació de les aigües fins a 1506, quan Ferran el Catòlic va estendre el dret a la Vila. Que es cobejaren les riqueses marines de l'illa de Benidorm tampoc era una casualitat, ja que l'abundància de peixos era ben coneguda des d'antic.

Inclús la més fugaç mirada al fons marí deixa patent eixa cobejada riquesa

La quantitat i la varietat de peixos pareix no tindre fi: morenes, sargs, serrans, escòrpores, a més de polps, reietons, desenes d'espècies d'esponges, crustacis variats, cucs i mol·luscos... tota una enciclopèdia de zoologia marina concentrada en les prolongacions submarines de l'illa de Benidorm i en els fons que l'envolten.

De la popularitat del peix llima dona compte la gran quantitat de noms que rep: llet, serviola, verdelol o alballada. En bancs compactes, recorren la praderia de Posidonia, un lloc que alberga aliment, i fins a certa protecció.

En les praderies de fanerògames marines es desenvolupa tota la piràmide tròfica, de manera que constitueixen un ecosistema en què les seues peces, perfectament adaptades unes a altres, es necessiten mútuament. Per això, si es destrueixen les praderies, es ressent la pesca.

Per la seua banda, els fons arenosos són territori del moll de fang. I de les estrelles de mar, que a vegades pareixen una nit fosca volta del revés. Però l'aigua conferix moviment inclús als sers ancorats al fons.

Aquells que poden deambular, disposen d'altres mecanismes per a trobar aliment i refugi. El polp i la morena compartixen el seu gust pels buits.

I aquells que naden entre els fulls es protegeixen en grup. Perquè els depredadors aguaiten.

En les aigües que envolten l'illa de Benidorm, els fons i les praderies alberguen la vida pròpia del Mediterrani, envoltada de llegendes que narren un origen mític ple d'herois i princeses, per a esta illa, continuació dels penya-segats de la serra Gelada.